

dosarul nr.3ra-1085/18

prima instanță: Judecătoria Comrat (V. Hrapacov)

instanța de apel: Curtea de Apel Cahul (V. Movilă, E. Dvurecenschii, N. Veleva)

ÎNCHEIERE

10 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Universitatea de Stat din Comrat,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Starciuc Liliana împotriva Universității de Stat din Comrat cu privire la obligarea admiterii pentru participare la concursul de admitere la studii,

împotriva deciziei din 19 aprilie 2018 a Curții de Apel Cahul prin care s-a respins apelul declarat de Universitatea de Stat din Comrat și s-a menținut hotărârea din 19 octombrie 2017 a Judecătoriei Comrat,

c o n s t a t ă:

La 04 septembrie 2017, Starciuc Liliana a depus cerere de chemare în judecată împotriva Universității de Stat din Comrat, prin care a solicitat obligarea pârâtei de a o accepta pentru participare la concursul de admitere la studii.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamanta a indicat că, la 31 iulie 2017 a depus la Universitatea de Stat din Comrat actele necesare pentru a participa la concursul pentru admiterea la studii, specialitatea drept, secția fără frecvență, în bază de contract.

Prin răspunsul din 02 august 2017, reclamanta a fost informată că diploma seria XXXXX privind studiile efectuate la Școala profesională, nr.74 din or. Cahul, nu corespunde categoriilor actelor prevăzute de normele Regulamentului -cadru privind organizarea admiterii în ciclul I - studii superioare de licență pentru anul universitar 2017 - 2018.

A notat reclamanta că la 15 august 2017, s-a adresat cu cerere prealabilă către rectorul Universității de Stat din Comrat prin care a solicitat anularea refuzului comisiei de admitere, cu acceptarea actelor pentru participare la concursul de admitere la studii.

Prin răspunsul din 16 august 2017, a fost informată că actul prezentat privind studiile efectuate nu corespunde criteriilor prevăzute de art.89 din Codul educației iar diploma nu este echivalentă cu diploma de bacalaureat.

Invocând ilegalitatea răspunsului primit, a menționat reclamanta că a finisat studiile medii de specialitate la Școala profesională nr.74 din or. Cahul în anul 1993. În acel moment legislația în vigoare îi acorda dreptul de a accede la concursul de admitere în instituțiile de învățământ superior în baza actului de studii menționat, însă datorită unor circumstanțe obiective nu a avut posibilitate de a continua studiile.

Ținând cont de faptul că diploma de bacalaureat a început a fi recunoscută ca act de studii mai târziu decât anul 1993, (când reclamanta a finisat studiile), a subliniat Starciuc Liliana că actul prezentat comisiei de admitere - diploma de studii medii de specialitate, eliberat de Școala profesională nr.74 din or. Cahul, corespunde actului de studii echivalent diplomei de bacalaureat, pentru admitere la instituția de învățământ.

În drept, Starciuc Liliana și-a întemeiat cererea de chemare în judecată pe prevederile art. 1, 3, 7, 11, 14, 16 din Legea contenciosului administrativ, art.5, 38, 166-167 din Codul de procedură civilă și a solicitat obligarea Universității de Stat din Comrat de a o accepta pentru participare la concursul pentru admitere la studii.

Prin hotărârea din 19 octombrie 2017 a Judecătorei Comrat, cererea de chemare în judecată înaintată de Liliana Starciuc a fost admisă.

La adoptarea soluției, instanța de fond s-a bazat pe cercetarea completă, a tuturor probelor prezente și a constatat că, cerințele invocate în acțiune se încadrează în prevederile legii.

Astfel, instanța de judecată invocând prevederile art. 66 alin. (4) din Legea învățământului nr. 547, din 21 iulie 1995 (în vigoare până la 24 noiembrie 2014) care stipulează că „în perioada de tranziție, absolvenții școlilor medii de cultură generală, ai școlilor medii tehnoprofesionale și ai tehnicurilor au acces la învățământul superior, pe bază de concurs” a conchis că, Liliana Starciuc este în drept să participe la concursul de admitere la studii de învățământ superior, deoarece diploma din 24 iunie 1993, ce atestă efectuarea studiilor la Școala profesională, nr.74 din or. Cahul, i-a fost eliberată anterior modificărilor operate în sistemul educațional.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 20 octombrie 2017 Universitatea de Stat din Comrat a depus cererea de apel, prin care a solicitat casarea integrală a hotărârii contestate, cu emiterea unei hotărâri noi prin care cererea de chemare în judecată înaintată de Liliana Starciuc să fie respinsă.

Prin decizia din 19 aprilie 2018 a Curții de Apel Cahul a fost respins apelul declarat de Universitatea de Stat din Comrat și a fost menținută hotărârea din 19 octombrie 2017 a Judecătorei Comrat.

În consolidarea soluției sale, instanța de apel a conchis că motivele invocate de apelant nu și-au găsit reflectare de fapt în probele acumulate la materialele dosarului, iar argumentele formulate în cererea de apel sunt neîntemeiate. Totodată, instanța de apel a indicat că, prima instanță a dat o apreciere obiectivă și justă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural și în consecință a adoptat o hotărâre legală și întemeiată.

La 23 iunie 2018, Universitatea de Stat din Comrat a declarat recurs împotriva deciziei din 19 aprilie 2018 a Curții de Apel Cahul, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care cererea de chemare în judecată înaintată de Liliana Starciuc să fie respinsă.

Pledând pentru admiterea recursului în sensul declarat, recurenta consideră că soluția instanței de apel este pripită, fapt ce rezultă din nedeterminarea naturii juridice

a obiectului litigiului, criteriu care presupune prin sine lămurirea corectă și certă a situației de fapt și de drept.

De asemenea, a susținut că Curtea de Apel Cahul a examinat cererea de apel depusă de Universitatea de Stat din Comrat în mod superficial, fără a examina legalitatea și temeinicia hotărârii supusă apelului, în raport cu legislația ce guvernează litigiul în cauză.

Prin referința depusă la 03 august 2018, Liliana Starciuc a menționat că recursul înaintat de Universitatea de Stat din Comrat, conține obiecțiile de fapt și de drept care deja au constituit obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare, temei din care a solicitat a fi considerat inadmisibil.

Instanța de recurs constată că, decizia din data de 19 aprilie 2018 a Curții de Apel Cahul a fost recepționată de către recurent la 08 iunie 2018 (f.d. 99). Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 434 din Codul de procedură civilă, consideră recursul depus la data de 23 iunie 2018, în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, Completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

4) Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră

că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Argumentele recurente precum că, instanțele de judecată eronat au aplicat normele de drept material se resping, deoarece circumstanțele cauzei au fost determinate de prima instanță și de instanța de apel și apreciate corect de instanța de apel cu argumentări adecvate bazate pe normele de drept ce reglementează raportul juridic în litigiu.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurenta nu a invocat nici un argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol Completul reține că, recursul declarat nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Completul de admisibilitate relevă că, prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce recurenta a avut posibilitatea de a fi auzită de prima instanță și de instanța de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că, recurente i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și a interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, Completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Universitatea de Stat din Comrat, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Starciuc Liliana împotriva Universității de Stat din Comrat cu privire la obligarea admiterii pentru participare la concursul de admitere la studii, împotriva deciziei din 19 aprilie 2018 a Curții de Apel Cahul.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan